

Indledningsforedraget vil senere blive optaget i tidsskriftet. I diskussionen deltog overlæge, dr. med. Georg K. Stüdup, professor, dr. jur. Stephan Hurwitz og professor, dr. jur. Louis le Maire. J.P.B.

British Council afholder fra den 10. til den 23. maj 1953 i London et kursus i engelsk fængselsvæsen. Der holdes forelæsninger og foranstalles besøg i retssale og i en række fængsler, Borstal-institutioner m. v. samt på en skole for fængselsbetjente i Wakefield. Deltagelse i kursus koster £ 33. Henvendelse om deltagelse rettes til *British Council*. Hos Dansk Studieoplysningskontor, Studiestræde 6, København K, kan eventuelle interesserede få bistand i praktiske spørgsmål i forbindelse med deltagelse i kursus.

K. W.

INTERNATIONALT KRIMINALISTMODE I PARIS I EFTERÅRET 1953.

Société internationale de Criminologie har taget initiativet til et kriminalistmøde, som afholdes i Paris i tiden 14. september til 23. oktober 1953, med støtte fra UNESCO og de belgiske, franske, luxemburgske, hollandske og tyrkiske regeringer.

Indmeldelse sker til *Secretariat permanent de la Société internationale de Criminologie*, 28 Avenue de Friedland, Paris 8e, inden den 15. juni mod et gebyr af 5000 francs. Deltagerne afholder selv udgifterne i forbindelse med rejsen og opholdet.

Forhandlingsemnet er „*L'etat dangereux*“, og ifølge det foreløbige program belyses emnet af de bedste navne indenfor psykiatrien, psykologien, sociologien og kriminologien, for blot at nævne Heyer, Herzog, de Greeff, Pinatel, di Tullio, Graven, Chazal og Kinberg. Foruden foredrag og sektionsforhandlinger arrangeres der i forbindelse med mødet en del institutionsbesøg med praktiske demonstrationer. J. J.

Litteratur.

Th. Thorsteinsson: Fra fremmede retssale, III samling. Ejnar Munksgaard 1952. 224 s. 16.50 kr.

Hovedparten af *Th. Thorsteinssons* nye bog handler om amerikansk retslov. Man husker måske, at der i 1. samling af „*Fra fremmede retssale*“ var et stykke om den politiske virksomhed, som U.S.A.s højesteret udøver; dette emne er nu uddybet en del, og navnlig følges den meget interessante udvikling i rettens holdning under Roosevelts *New Deal*. En af de dommere, som gjorde denne periode med, *Hugo L. Black*, aftegnes særskilt; i afsnittet „*En stor dommer*“ skildres endvidere rettens mest navnkundige medlem, *Oliver Wendell Holmes*. Forf. kunne godt have undt sine læsere en henvisning til de to charmerende bind

„Holmes-Pollock Letters“ (eller som de kaldes i den engelske udgave: „Pollock-Holmes Letters“), Holmes' gennem næsten 60 år vedligeholdte brevveksling med Sir Frederick Pollock i England. Der bør bødes for denne forsømmelse med et essay om brevene i næste samling.

Fra de amerikanske retssale har forf. hentet stof til tre andre afsnit: „Frygten for de røde“ (Sacco og Vanzetti), „Frygten for de sorte“ og „Frygten for femte kolonne“ (Hiss og Chambers). Forf. anfører i en anden sammenhæng, at Holmes fandt juryen „særlig velegnet for udfindelse af sandheden“ (p. 189). Jeg ved ikke, hvad der var Holmes' sidste standpunkt i dette spørgsmål, men den rystende fortælling om hvide nævninge contra „de sorte“ får mig til at citere, hvad Holmes i 1897 skrev til Lady Pollock: at den, som ønsker jurybehandling, har „a bad case“, og endvidere: „I think there is a growing disbelief in the jury as an instrument for the discovery of truth. The use of it is to let a little popular prejudice into the administration of law — (in violation of their oath)“. Dette er endda forsigtigt sagt sammenlignet med en udtalelse af den italienske jurist *Carrara*, som i 1870 — ligeledes i et brev — ytrede sig således: „Et snedigt eller behændigt træk hjælper advokaten mere end al hans viden. Jeg skulle i Massa forsvare en gift mand, som ved højlys dag havde dræbt sin kones elsker i en meget besøgt café. Da jeg ankom til byen, bad jeg mine venner fortælle mig, hvem der var ungarle og hvem der var gift af dem, som stod på nævningelisten; jeg udskød de førstnævnte og akcepterede de sidste; jeg var sikker på at vinde, og jeg vandt faktisk. Her er efter min mening juryens virkelige svaghed“. Pointen er den samme som i Thorsteinssons Scottsboro-sag, som blev pådømt fire gange. Dog var der her lutter hvide på nævningelisten i de tre første sager og for så vidt mindre plads for taktiske manøvrer; først fjerde gang kom der negre med, og dem udskød statsadvokaten, der ikke var dummere end *Carrara*.

Forrest i samlingen er fem stykker fra England, bl. a. om proces-skildringer hos Dickens og om det udtømmelige emne „Krydsforhør“. — Men hvis intet frister af det, som her er fremhævet, skal man købe bogen alene for at læse beretningen om slagteren Tom Castro alias Arthur Orton fra Wagga-Wagga. Her har virkeligheden overgået Dickens, og her har Th. Thorsteinsson overgået sig selv.

Knud Waaben.

Tidsskrifter.

Tidsskrift for rettsvitenskap, årg. 65, 1952.

Der er kun nogle få afhandlinger og anmeldelser, som berører kriminalretten. I hft. 1 skriver *Audvar Os* om De Forenede Nationers „International Law Commission“, der har haft og stadig har flere opgaver inden for den internationale kriminalret, og *Torstein Eckhoff* anmelder *Per Olof Boldings* bog om bevisbyrden og tilføjer nogle reflexioner over retsanvendelse, bevisbedømmelse og gestaltpsykologi. I hft. 2 anmelder *C. J. Arnholm* *Jørgen Trolles* bog om procedure i straffesager, og i hft. 3 er en afhandling af *Fredrik Lindencrona*: „Rättstillämpningen i Sovjet“. — Inden for den almindelige retslære er der adskilligt af interesse; på dette felt har tidsskriftet efterhånden fået en slags speciale.

Juristen, årgang 1952.

Louis le Maire: Kollektive enheders ære. — *Johan Lassen*: Nogle bemærkninger om toldkonfiskation. — *Henrik Tamm*: Højesterets-sagen mod Herman Bang; om litteraturens frihed i forhold til straffelovens § 234. — Om falsk forklaring for retten i faderskabssager artikler af *O. A. Borum*, *Theodor Petersen*, *Sigrid Heide-Jørgensen* og *Jonas Bruun*. — *Stephan Hurwitz'* kriminalret, almindelig del, 2. og 3. hefte, er anmeldt af *W. E. von Eyben*.

Ugeskrift for retsvesen, årgang 1952.

Fr. Vinding Kruse: Resocialiseringsloven. — *J. Hartvig Jacobsen*: Lønindeholdelse og underslæb. — *Axel Hye-Knudsen*: Kan vi undvære § 56-undersøgelserne? — *Jørgen Trolle*: Betænkningen om dommeruddannelsen; endvidere en anmeldelse af *Per Olof Boldings* bog om bevisbyrden. — *W. E. von Eyben*: „Danske domme“. — *Theodor Petersen*: Forslag til en revision af motorlovens § 24. — *Niels Harbou*: Om personundersøgelser og tilsyn i kriminalsager m. m. — *Folmer Vildrik*: Lønindeholdelse og underslæb. — *Verner Goldschmidt*: Lidt om retssociologiens praktiske muligheder. K. W.

Revue pénitentiaire et de droit pénal, 1952.

Tidsskriftet udgives af det franske „Société générale des prisons et de législation criminelle“ og af de franske værneselekskaber. Det præges navnlig af artikler angående fængselsmæssige spørgsmål: en fransk rapport om fængslet som kriminogen faktor (et af forhandlingsemnerne på kriminologkongressen i Paris 1950), en diskussion om bekæmpelsen af korte frihedsstraffe, en redegørelse af *M. Bachat* og *Mlle Fleury* om de første erfaringer fra en psykiatrisk observationsafdeling ved fængslerne i Fresnes, en afhandling af *Joseph Magnol* om nogle reformspørgsmål vedrørende straffuldbyrdelsen i Frankrig, en redegø-

relse af *Pierre Cannat* om indtryk fra engelske fængsler og det franske fængselsvæsens årsberetning for 1950 (omtalt af *C. Aude-Hansen* i NTfK 1952 p. 503). Et historisk emne, franske kvindefængsler i det 18. århundrede, behandles af *Cœurdacier*. Tidsskriftet bringer i fransk oversættelse en redegørelse angående seksualkriminalitet udarbejdet af seks amerikanere på grundlag af undersøgelse af 102 fanger i Sing-Sing. Af *Jean Constant* er der en artikel (eller rettere en rapport til den engelske dødsstrafkommission) om dødsstraf i drabssager i Belgien, og endelig kan nævnes et indlæg af *Marc Ancel* om forskellige kriminalpolitiske metoder, mest om probation. K. W.

Revue de science criminelle et de droit pénal comparé, 1952.

Årgangen indledes med nekrologer om *H. Donnedieu de Vabres* og *Joseph Magnol*. Fra 1. hefte kan endvidere nævnes bidrag af *Sébastien Soler* om princippet „nullum crimen“, af *J. Dublineau* om behandling i frihed af unge lovovertrædere i Frankrig og af *Ricardo Levene* om synspunkter vedrørende selvmord i den kriminalretlige litteratur (fortrinsvis i de romanske lande). — Fra 2. hft. er der vist kun grund til at nævne en afhandling af *M.-P. Vrij* om kriminologiens indflydelse på straffeprocessens udvikling og — anbragt mellem petit-meddelelserne — en artikel af *M. Fridieff* om årsagsproblemet i sovjetrussisk kriminalret. — I 3. hft. giver *Ivar Strahl* en oversigt over reformarbejdet i Sverige (en gæsteforelæsning holdt på Sorbonne). *Paul Savey-Casard* har i en artikel samlet en del stof til belysning af *Victor Hugo's* interesse for og kritik af det franske fængselsvæsen i 1830'erne og fremefter. — Fra sidste hefte kan nævnes en redegørelse af *André Merquiol* om et nyt fransk experiment vedrørende behandling under ret frie forhold af personer dømt til tvangsarbejde, som overgangsstadium til løsladelse. *Démètre Karanicas* har skrevet om kriminalitetens årsager. — I denne oversigt over årgangens indhold er der bl. a. set bort fra nogle afhandlinger om straffeprocessuelle spørgsmål. K. W.

Revue de criminologie et de police technique, årgang 1952, Genève.

Det 1. hefte i 1952 er udkommet som et specialnummer og er helliget en artikel af tidsskriftets redaktør, professor *Jean Graven*, der heri giver sit bidrag til debatten om dødsstraffens genindførelse i Schweiz. Artiklen er foranlediget af, at der i marts 1952 blev fremsat et lovforslag om en mere effektiv beskyttelse af befolkningen mod den tiltagende grove kriminalitet med krav om genindførelse af dødsstraffen. Graven rekapitulerer hovedpunkterne i dødsstraffens historiske udvikling og tager afstand fra alle de følelsesbetonede argumenter, som gennem tiderne har været fremsat i diskussionen om dødsstraffens berettigelse. Med udgangspunkt i kriminalpolitikens 2 hovedopgaver — at forebygge og at resocialisere — når forfatteren til det resultat, at hvor enhver genopbyggende virksomhed viser sig at være resultatløs, der ser han ingen anden rationel udvej end dødsstraf, dog kun som en mulig-

hed blandt flere i det pønale system og kun i de tilfælde, hvor den offentlige sikkerhed er alvorligt truet, i analogi med dødsstraffens anvendelse indenfor den militære kriminalret. Graven erkender dog, at ingen af de eksisterende eksekutionsmetoder er moralsk acceptable. Det ovennævnte lovforslag blev forkastet med 80 stemmer mod 31.

Af årgangens mange artikler skal endvidere fremhæves et bidrag af *Jean Pinatel*, som gør sig til talsmand for oprettelse af et „*police sociale*“, et specialpræventivt politikorps sideordnet med det ordinære politi, i og for sig en videreførelse af de synspunkter, der herhjemme har resulteret i oprettelsen af ordenspolitiets „*sociale hjælpetjeneste*“. Samtidig med den nært forestående udvidelse af området for kriminalforsorg i frihed tænker forfatteren sig, at tilsynsvirksomheden burde lægges i hænderne på et sådant, specialuddannet social-politi, som skulle have de bedste betingelser for at indgå i et intimt samarbejde med den egentlige politistyrke, og således at social-politiets arbejdsområde blev ungdomskriminalitet, prostitution, probation og parole. Dette forslag synes navnlig at være begrundet i den nuværende situation i Frankrig, hvor der eksisterer et virvar af forsorgsinstitutioner, offentlige, private såvel som halvprivate selskaber, og forslaget er næppe anbefalelsesværdigt til efterfølgelse, idet der dermed er forbundet en ikke ubetydelig risiko for, at samarbejdet med det almindelige politi vil blive for nært på bekostning af den diskretion, som er en absolut betingelse for et gunstigt resultat af resocialiseringsarbejdet.

Christophe Eckenstein, tidligere sekretær i CIPP, skriver om gruppe-terapi, denne nye behandlingsmetode i det pønale system som har fundet udbredt anvendelse i USA, hvor forfatteren har haft lejlighed til at studere metodens praktiske anvendelse og resultater. Denne psykoterapeutiske metode anvendes f. x. i foreningen *Alcoholics Anonymous* (som er forbilledet for den danske „*Ring i Ring*“), hvis medlemmer alle er forhenværende drankere og derfor kan mødes på lige fod uden at tabe ansigtet og være hinanden til gensidig støtte i alkoholkritiske perioder. Efter de indhøstede erfaringer bør gruppebehandlingen strække sig over flere måneder med møder af indtil 2 timers varighed, og grupperne bør helst ikke omfatte mere end ca. 20 personer. Behandlingen indledes med, at terapeuten gør gruppen fortrolig med behandlingens formål og oparbejder en tolerant behandlingsatmosfære. Derpå følger en kritisk periode, hvor de enkelte deltagere sætter terapeuten på prøve ved enten en aktiv og overdreven aggressiv eller en passiv, tavs og fjendtlig holdning, og hvor terapeuten må akceptere selv de mest aggressive og provokere de passive til aktiv deltagelse. Først når han herigennem har vundet gruppens respekt og accepteres af denne, kan selve behandlingen begynde. Gruppeterapien har til formål, at individet afslører sig ikke alene overfor terapeuten og kammeraterne men navnlig overfor sig selv. En dybdeterapi lader sig bedst realisere i heterogene grupper, en homogent sammensat gruppe af f. x. deprimerede kan vanskeligt give resultater. En forudsætning for et gunstigt

behandlingsresultat er, at den anstalt, hvori behandlingen foregår, har en terapeutisk „atmosfære“, hvorfor det kan være nødvendigt først at gøre anstaltens personale behandlings-minded.

Jean Chazal kommer i en artikel ind på det for ham som børnedommer centrale: kendskabet til den unge lovovertræders personlighed og dens faktorer. Det er for ham naturligt at benytte sig af specialisterens viden, først og fremmest lægen og psykologen, men lige så vigtigt er den sociale undersøgelse. Forfatteren kommer navnlig ind på problemerne ved den sociale undersøgelse, som for ham at se er en særlig vanskelig opgave, ikke mindst fordi undersøgelsen på een gang skal være objektiv og subjektiv — dels gengive de indhentede oplysninger, dels give undersøgerens personlige opfattelse af hele milieuet. En fare ligger også heri, at mange føler sig kaldet til dette sociale arbejde, men kun få er virkeligt egnede, og egnetheden viser først mange års praksis.

Lederen af „la maison de santé“ i Malévoz i kantonen Valais, dr. *Repond*, fortæller om den praktiske organisation og arbejdsmetode i denne ret enestående institution, som rummer en psykiatrisk afdeling, en medicinsk-pædagogisk og en social afdeling, og som behandler psykiske lidelser, lovovertrædere, alkoholikere og ugifte mødre. Om den medicinsk-pædagogiske behandling af de mindreårige lovovertrædere siges, at når domstolen har underrettet institutionen om en sag, undersøger psykologen lovovertræderen til bunds, medens den sociale medarbejder undersøger hans familie og milieu. I tvivlsomme sager medvirker psykiateren. Anses en psykoterapeutisk behandling for indiceret, foregår den på den måde, at psykologen behandler selve lovovertræderen under kontrol af en psykiater, samtidig med at den sociale medarbejder søger at påvirke familie og milieu for at fremkalde gunstige sociale og psykologiske livsbetingelser for lovovertræderen, når han vender tilbage til samfundet. Man opretholder forbindelsen med lovovertræderen længst muligt og benytter sig her af de følelsesmæssige bindinger, som kan opstå mellem medarbejderen og lovovertræderen. Man har gode erfaringer med denne alsidige institution, som efter 20 års virke tilsyneladende har bragt kantonen Valais recidivprocent langt ned under recidivprocenten i det øvrige Schweiz.

Jon Johnsen.

The Journal of Criminal Law and Criminology. Vol. XLI, No. 1—6, May 1950—April 1951.

En væsentlig del af denne årgangs stof består af bidrag fra den anden internationale kriminologkongres i Paris 1950.

I 4. hæfte finder man *Thorsten Sellins* generalrapport, *The Sociological Study of Criminality*. Da der kun var indgået 3 nationale rapporter (fra Tyrkiet, USA og Venezuela), giver forfatteren en mere almindelig behandling af nogle af den kriminalsociologiske forsknings centrale problemer, hvor det særlig fremhæves, at fremskridt i viden om kriminaliteten afhænger af, at forskerne „can formulate and plan

more carefully the research projects they undertake; perfect their techniques of investigation and of analysis of results; and, evolve meaningful bodies of theory". I forbindelse med omtalen af statistiske (cross-sectional) og dynamiske (historiske eller genetiske) studier understreges betydningen af kontrolgrupper til sammenligning. I de fleste undersøgelser af kriminalitet eller kriminelle er der ikke gjort noget forsøg på at stille de faktorer, der behandles, i relation til tilsvarende faktorer hos ikke-kriminelle eller andre grupper af kriminelle eller til forhold, der kan kaste lys over sammenhængen med sider af den sociale udvikling i forskellige geografiske områder eller gennem den periode, undersøgelsen behandler. Sådanne sammenligninger er uomgængelig nødvendige for kriminologiens videre fremskridt.

I hæfte 5 findes den amerikanske rapport om kriminalsociologi, *Marshall B. Clinard: Sociologists and American Criminology*. Amerikansk kriminologisk forskning har altid været og er stadig overvejende sociologisk orienteret. Begrebet kulturkonflikt spiller en fremtrædende rolle i amerikansk kriminal-sociologisk teori. Forfatteren mener ikke som Kinberg, at dette kan skyldes ejendommeligheder ved amerikansk kultur (dens alder, migrationen og befolkningens mobilitet). Når man ikke har fået tilsvarende resultater ved undersøgelser i andre samfund, skyldes det antagelig, at man ikke har anvendt tilsvarende metoder. I artiklen sondres mellem sociogene og psykogene kriminalitetsfaktorer. Begge arter af faktorer erhverves ved forbindelse med og tilknytning til andre personer. Ifølge Sutherland behøver man ikke at søge efter nogen anden forklaring på kriminel adfærd. Også ifølge Reckless, Sellin, Clinard og Cavan spiller kulturkonflikterne hovedrollen som forklaring på kriminalitet; men de indrømmer dog, at den er utilstrækkelig, idet man også må tage hensyn til de enkelte individers reaktionsmuligheder. Som en af amerikansk kriminal-sociologis væsentligste fortjenester nævner forfatteren bestræbelserne for at reformulere den sociologiske definition på kriminalitet, således at adfærdformer, der vel ikke er kriminelle i ordets juridiske betydning, men hvis adfærd fra et sociologisk synspunkt er beslægtet med kriminalitet, inddrages under det sociologiske kriminalitetsbegreb. Forfatteren selv går meget langt i den retning.

Elio D. Monachesi's artikel, *American Studies in the Prediction of Recidivism* (hæfte 3), er ligeledes en rapport til kongressen. Den giver en kritisk oversigt over den amerikanske prognoseforskning, der er blomstret op siden begyndelsen af tyverne. Det er en værdifuld introduktion for den, som ønsker at skaffe sig et overblik over de metoder, der er udformet indtil Sheldon and Eleanor Glueck's sidste bog, *Unraveling Juvenile Delinquency*.

I samme hæfte finder man *Donald Clemmer, Observations on Imprisonment as a Source of Criminality*. Forfatteren diskuterer spørgsmålet om, hvorledes og i hvor høj grad selve fængselstilværelsen forøger chancen for ny kriminalitet efter løsladelsen.

Også *Recent Contributions of Psychology to the Study of Criminogenesis* af *Fabian L. Rouke* er et bidrag til kongressen i Paris. Den giver en kort oversigt over nyere amerikansk kriminalpsykologisk forskning og slutter med at foreslå en psykologisk (eller måske snarere social-psykologisk) definition på kriminalitet, idet det legale synspunkt kort afvises som uhensigtsmæssigt ved udforskningen af kriminalitetens årsager. Forfatterens eget forslag: en kriminel handling er, hvad der krænker en anden persons eller gruppes fundamentale rettigheder, er så almindeligt, at dets værdi synes højst tvivlsom, så længe man ikke har set, hvordan definitionen vil fungere ved løsningen af konkrete forskningsopgaver — bortset fra at det er svært at se, hvordan man kan definere begrebet „fundamentale rettigheder“ uafhængigt af moralske og retlige vurderinger (hæfte 4).

Hector J. Ritley's artikel: *On the Etiology of Juvenile Delinquency* (hæfte 4), er et foredrag, forfatteren holdt på kongressen. Han diskuterer spørgsmålet om definitionen af begrebet ungdomskriminalitet, understreger nødvendigheden af, at man anlægger et dynamisk synspunkt og betegner den unge lovovertræder som „et menneske, hvis adfærd under opvæksten afslører (indicates) en disharmoni i forholdet individ-samfund“. Det er ikke overraskende, at man efter denne meget vide definition på begrebet må konstatere, at visse former for ungdomskriminalitet kan være noget ganske normalt. Man kan ikke vente, at et barn er 100 % lydige. I virkeligheden ville chancen for, at et barn med en sådan tvangsmæssigt præget adfærd skulle blive psykotisk være større end hos et barn, præget af lettere former for kriminalitet.

Harry Manuel Shulman, *Intelligence and Delinquency*, er ligeledes et foredrag holdt på kongressen. Forfatteren gennemgår kort de ældre resultater indenfor amerikansk kriminologi, problemer vedrørende intelligens-testningen og sammenligninger af unge lovovertrædere og totalbefolkningen af unge, hvor han stærkt fremhæver *Zeleny's* resultater fra en kritisk gennemgang af et stort antal amerikanske undersøgelser. Han behandler endvidere det vigtige spørgsmål om udvalget af kontrolgrupper og spørgsmålene om sammenhængen mellem intelligens og forbrydelsens art samt mellem intelligens og recidiv. Også det er en værdifuld oversigt over den nyere amerikanske forskning.

Af årgangens øvrige indhold skal følgende fremhæves:

I det første nummer skriver direktøren for „California Youth Authority“, *Karl Holton*, en artikel om erfaringerne fra de første 8 års arbejde i Californiens centrale organisation for det forebyggende og behandlingsmæssige arbejde med tilpavningsvanskelige børn og unge (*California Youth Authority: Eight Years of Action*). Californien er — iflg. artiklen og så vidt anmelderen ved — det eneste land i verden, der har henlagt alle de problemer, som børns og unges lovovertrædelser rejser, til en central myndighed. Artiklen giver en oversigt over, hvad der er nået i løbet af de første 8 år, hvilke problemer der endnu står uløste, og hvilke planer man har for den nærmeste fremtid. Det

man som udlænding særlig hæfter sig ved, når man besøger Californiens Youth Authority, er den overordentlig store betydning, man af behandlingsmæssige grunde tillægger forholdet mellem personalet og de børn og unge, der er undergivet organisationens omsorg. Også artiklen fremhæver på flere steder dette punkt og beretter om, hvordan man ved Los Guilucos School for Girls gennem de sidste år i samarbejde med de psykologiske, sociologiske og pædagogiske fakulteter ved University of California har prøvet på at gennemføre et forskningsprogram, der har til opgave at undersøge den betydning, som medarbejdernes indbyrdes forhold, forholdet mellem personale og elever og forholdet mellem eleverne indbyrdes har for arbejdet i en institution for tilpasningsvanskelige unge. Man må med interesse afvente resultaterne af dette spændende forskningsarbejde.

Robert V. Seliger resumerer i en kort artikel, *Alcohol and Crime*, vor nuværende — begrænsede — viden om alkoholismens årsager, idet han fremhæver, at en alkoholist er en syg person, der som andre patienter må behandles ud fra kendskab til sygdommens årsager i hans specielle tilfælde.

Crime in a Discordant Culture af *James Melvin Reinhardt* er en ganske kort artikel om visse sider af problemet: de kulturelle konflikters betydning for kriminaliteten.

I en artikel om *The Prison's Role in Crime Prevention* gør *Austin MacCormick*, en af USAs betydeligste fængselsmænd, siden 1940 leder af *The Osborne Association*, rede for de fundamentale synspunkter for amerikansk fangebehandling i vore dage. Han afviser pure det afskrækkende moment i fangebehandlingen som værende af selvstændig betydning. Han fremhæver, at straffesagen, domfældelsen og frihedsberøvelsen i sig selv er så afskrækkende, at man ikke behøver at gøre straffene særlig langvarige eller fangebehandlingen særlig hård for at opnå det, der kan opnås ad denne vej. Han fremhæver stærkt resocialiseringen som det primære formål i fangebehandlingen og hævder, at de moderne metoders værdi er godtgjort i flere af USAs stater, f. eks. i New York, hvor man blandt prøveløsladte i 1942, der havde været idømt mindst 1 års fængsel, efter 5 års forløb havde 73,2 %, der havde klaret sig, 14,8 % genindsættere på grund af overtrædelse af prøveløsladelsesvilkårene og kun 12 % egentlige recidivister (6,2 % felonies, 5,8 % misdemeanors). Han slutter med — i overensstemmelse med direktøren for det federale fængselsvæsen, *James V. Bennett* — at påpege nødvendigheden af at gøre fængslerne til centre for kriminologisk og kriminalistisk forskning. — Artiklen er en udmærket kort introduktion til de fundamentale synspunkter og principper, der behersker amerikansk pønologi i dag.

The Treatment of Juvenile Offenders in Murder Cases af *Michael S. Precker* behandler spørgsmålet om, hvor vidt ungdomsdomstolene også bør have jurisdiktion over de groveste forbrydelser begået af unge lovovertrædere, idet praksis i de fleste stater er, at unge, der begår lov-

overtrædelser, som kan medføre dødsstraf eller fængsel på livstid, dømmes ved de ordinære kriminalretter.

I andet hæfte skriver *J. Denson Smith* (How Louisiana Prepared and Adopted a Criminal Code) om det kommissionsarbejde, der gik forud for vedtagelsen af Louisianas nye straffelov af 1942 og om, hvordan loven har fungeret.

I andet og fjerde hæfte giver *Richard Arens and Frederick W. Killian* en oversigt over psykiatriens plads i Sovjet-Ruslands strafferetspleje (Use of Psychiatry in Soviet Criminal Proceedings). Skønt Sovjets tilregnelselære stemmer smukt med synspunkterne i den kejserlige straffelov fra 1903, og skønt den russiske retspsykiatri i almindelighed betegnes som konservativ, er der dog på forskellige punkter sket en udvidelse af psykiatriens arbejdsområde indenfor strafferetsplejen.

En afhandling af *Vernon Fox*, Michigan's Experiment in Minimum Security Penology, er en redegørelse for en efterundersøgelse af 144 unge lovovertrædere, der har været anbragt i den helåbne institution i Cassidy Lake, Michigan, i perioden 1.7.45—1.7.47. (Cassidy Lake Technical School er i en amerikansk rapport om åbne institutioner beskrevet som „unique“ og „apparently most progressive“). En kontrolgruppe bestående af 144 unge lovovertrædere, der havde afsonet straffe i fængsler med maximumssikkerhed, blev udvalgt, så der var overensstemmelse på alle de punkter, som var af betydning for udvælgelsen til Cassidy Lake. Sammenligningen viser med en høj grad af statistisk significans, at de unge, der var behandlet i Cassidy Lake, klarede sig væsentlig bedre efter løsladelsen end de unge, der havde afsonet deres straffe i fængsel. De 144 unge, der anbragtes i fængsel, har (incl. udgifterne ved recidiv) kostet 59.390 dollars, de 144 unge fra Cassidy Lake har (incl. udgifterne ved recidiv) kostet 59.590 dollars.

Personality Characteristics of Institutionalized and Non-Institutionalized Male Delinquents af *Elio D. Monachesi* er en undersøgelse af, hvordan kriminelle i institutioner adskiller sig fra kriminelle, der har været under forsorg i frihed, med hensyn til visse personlighedstræk målt ved hjælp af en særlig test, Minnesota Multihphasie Inventory.

Robert S. Sorensen skriver i en kort artikel, Interviewing Prison Inmates, om vanskelighederne ved at interviewe fængselsfanger og betydningen af den specielle fængselsituation for pålideligheden af de svar, der opnås under et interview med en fange.

Hæfte 3 indledes med en højst nyttig artikel af *Kurt Schwerin* om Bibliographical Services in Criminology, et memorandum udarbejdet for The International Organization of The Social Sciences of Unesco, der slutter med et forslag om, at Unesco tager initiativet til en udbygning af de bibliografiske hjælpemidler indenfor kriminologien, først og fremmest ved udgivelsen af en fortløbende serie af Criminological Abstracts.

Poul Sadler, Jr., The Crime of Arson, er en først og fremmest strafferetligt orienteret artikel om brandstiftelse, med en historisk indledning, baseret på udviklingen i USA.

Charles W. White har skrevet en ganske kort artikel om Newspaper and Radio Coverage of Criminal Trials: A Modern Dilemma.

Fjerde hæfte indledes med en nekrolog over *Edvin H. Sutherland*, skrevet af *Jerome Hall*.

Det demokratiske partis kandidat til præsidentposten, *Adlai E. Stevenson*, holdt i september 1950 en tale ved American Bar Association's årsmøde i Washington, D.C. Den er trykt i tidsskriftet under titlen: Crime and Politics, og giver et indtryk af de problemer, den organiserede kriminalitet har rejst i USA. Vanskelighederne ved at bekæmpe den organiserede kriminalitet hænger til dels sammen med, at man ikke har et enhedspoliti.

How to Measure the Extent of Juvenile Delinquency af *O. W. Wilson* behandler spørgsmålet om, hvordan man i USA kan måle ungdomskriminalitetens omfang på basis af de oplysninger, der findes i Uniform Crime Reports; men forfatteren går forsigtigt uden om de specielle problemer, der knytter sig til en skønsmæssig vurdering af ungdomskriminalitetens størrelse.

The Prisons Systems of England af *Negley K. Teeters* er baseret på indtryk fra et besøg i England i sommeren 1949. Forfatteren anerkender, at der på specielle områder er sket visse fremskridt, men hans holdning er overvejende kritisk. Når man — efter hans skøn — ikke er nået videre, skyldes det dels det engelske folks temperament, dels en vis ængstelighed og modstand hos i hvert fald nogle af medlemmerne af The Prison Commission. (Hæfte 5).

I den følgende artikel svarer *T. C. N. Gibbens* på dette angreb og fremhæver de store materielle vanskeligheder, England har haft at slås med efter krigen. Alligevel kunne Teeters have lært et og andet positivt eller værdifuldt under sit ophold i England: bedre behandling af unge lovovertrædere, anstrengelserne for at opnå personlig kontakt med fangerne, erkendelsen af behovet for åbne, mindre og mere forskelligartede institutioner, bedre diagnostiske og behandlingsmæssige metoder og bedre beskyttelse af individets rettigheder samt en mere hensigtsmæssig og human indsættelses- og løsladelsespraktik. På den anden side indrømmer Gibbens, at England trænger til en bedre levestandard i fængslerne, bedre erhvervmæssig uddannelse, skolegang og fritidsbeskæftigelse, en bedre uddannelse af personalet samt en bedre forberedelse af prøveløsladelsen. Spørgsmålet er, om det vil blive vanskeligere for engelsk fængselsvæsen at lære disse ting af amerikanerne end det vil blive for amerikansk fængselsvæsen at tage ved lære af England.

Sidney J. Tillim skriver i en kort artikel om Mental Disorder and Criminal Responsibility.

A Proficiency Index for Parole Officers af *Thomas H. Pritchard* er et forsøg på at vurdere de enkelte tilsynsførendes indsats ved bl. a. at tage hensyn til de enkelte klienters recidivsandsynlighed, således som den fremtræder på basis af prognoseberegninger. Metoden bygger på

indviklede matematiske beregninger, hvis rimelighed man ikke altid kan forstå. Artiklen er ganske morsom, men metoden virker meget amerikansk. Særlig betænkelig bliver man, når man indser, at en tilsynsførende kan få et højere index som udtryk for bedre udført arbejde ved i højere grad at lade truede klienter anbringe i institutioner eller gå til afsoning. Det svarer i hvert fald ikke til de synspunkter, der præger dansk forsorgsarbejde, når det er bedst.

Hovedparten af hæfte VI er viet ægteparret Glueck. Den første artikel er *Sheldon Gluecks* generalrapport til IPPC's kongres i Haag i 1950: *Pre-Sentence Examination of Offenders to Aid in Choosing a Method of Treatment*. På basis af Gluecks rapport blev der vedtaget en resolution, der anbefalede indgående undersøgelse af lovovertrædere før domfældelsen, ligesom man gik ind for en mere omfattende prognoseforskning i de forskellige medlemsstater.

Derudover indeholder hæftet en samling af anmeldelser af *Sheldon og Eleanor T. Gluecks* sidste bog, *Unraveling Juvenile Delinquency*. Anmelderne er *Robert H. Gault, Sanford Bates, Thorsten Sellin, Earnest A. Hooton, John E. Anderson, Nochem S. Winnet, Franz Alexander, George H. Dession*. Anmeldelserne spænder fra den mest uforbeholdne anerkendelse til den skarpeste kritik. „Society owes them a deep debt of gratitude and appreciation“ (Sanford Bates). „Professor and Mrs. Glueck are almost, if not quite unique among „criminologists“ in their breadth of viewpoint and especially in their willingness to consider man as a biological animal as well as a social being. They are to be congratulated for including in their great study this admirable anthropological section“ (Earnest A. Hooton). „Although the comments made in this review are critical, the reader must not gain the impression that the study is unimportant“ (John E. Anderson). „In the scientific development of Sheldon and Eleanor Glueck, this book represents a significant advancement; in the development of criminology, a more modest one“ (Franz Alexander).

De hovedpunkter, der særlig kritiseres, er følgende: interviewteknikken overfor de ikke-kriminelle (Gault), den statistiske behandling af Rohrschach-materialet (Gault og Anderson), begrebet „underprivileged area“ og dets anvendelse (Gault og Sellin), anvendelsen af begrebet kulturkonflikt (Sellin), legemstypeundersøgelserne (Anderson). Hertil bør man føje, at punkter, der kritiseres skarpt af én anmelder, ikke så sjældent fremhæves som særlig værdifulde af en anden. Anmeldelserne sluttes med en note af Glueckerne om deres videre bearbejdelse af materialet og planer for fremtidig kriminologisk forskning.

Karl O. Christiansen.